

MESTNA OBČINA KRANJ

Župan

Slovenski trg 1, 4000 Kranj

- T: 04 237 31 01
- F: 04 237 31 06
- E: mok@kranj.si
- S: www.Kranj.si

SVET MESTNE OBČINE KRANJ

Številka: 900-1/2015-2-(41/23)

Datum: 10.10.2016

Zadeva: Predlog prerazporeditve sredstev

Na podlagi pravnomočne sodbe Okrožnega sodišča v Kranju opr. št. I Pg 437/2007 z dne 4.7.2014, v zvezi s sodbo Višjega sodišča v Ljubljani, opr. št. I Cpg 1739/2014 z dne 18.11.2015, je Mestna občina Kranj dolžna družbi Dimnikarstvo Dovrtel D.O.O. plačati znesek 436.331,31 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi, in sicer:

- znesek 10.236,51 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31.12.2004 dalje, ki na dan 28.10.2016 znašajo 12.347,00 EUR;
- znesek 207.492,17 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31.12.2005 dalje, ki na dan 28.10.2016 znašajo 218.110,22 EUR,
- znesek 202.171,17 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31.12.2006 dalje, ki na dan 28.10.2016 znašajo 186.242,98 EUR,
- znesek 16.431,44 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 31.12.2007, ki na dan 28.10.2016 znašajo 13.205,85 EUR.

Skupno tako dolg na dan 28.10.2016 znaša 866.237,34 EUR.

Mestna občina Kranj je zoper sodbo Višjega sodišča v Ljubljani, opr. št. I Cpg 1739/2014 z dne 18.11.2015 vložila revizijo dne 15.02.2016, o kateri še ni bilo odločeno. Glede na to, da Vrhovno sodišče RS vse do danes še ni odločilo o vloženi reviziji, zaradi teka zakonskih zamudnih obresti pa je obveznost mesečno višja za približno 3.000,00 EUR, se je MOK odločila, da v izogib plačilu dodatnih zamudnih obresti plača družbi Dimnikarstvo Dovrtel d.o.o. s pravnomočno sodbo prisojeni znesek.

Skladno z 10. odstavkom 5. člena odloka, o prerazporeditvah, ki presegajo pravice župana, odloča Svet MO Kranj. Glede na navedeno v nadaljevanju predlagamo prerazporeditev sredstev za namen plačila obveznosti po pravnomočni sodbi Okrožnega sodišča v Kranju opr. št. I Pg 437/2007 z dne 4.7.2014 v zvezi s sodbo Višjega sodišča v Ljubljani, opr. št. I Cpg 1739/2014 z dne 18.11.2015, in sicer:

- iz postavke 100217 Odplačilo obresti iz financiranja in konta 403101 Plačila obresti od dolgoročnih kreditov - poslovnim bankam: sredstva v višini 65.000 EUR zaradi dogovorov z bankami o nižjih pribitkih v okviru pogodbene obrestne mere in nižjih obrestnih mer od predvidenih;
- iz postavke 240102 Splošna proračunska rezervacija-svet in konta 409000 Splošna proračunska rezervacija sredstva v višini 347.000 EUR;
- iz NRP 40600172 Komunalna infrastruktura Gorki II. faza, PNRP40600028 Nadgradnja CČN neupravičen del, PP 231101,
  - PKT 402201 Poraba kuriv in stroški ogrevanja: sredstva v višini 50.000 EUR
  - PKT 402199 Drugi posebni materiali in storitve: sredstva v višini 106.000 EUR
  - PKT 402200 Električna energija: sredstva v višini 99.000 EUR, ker so dejanski stroški obratovanja CČN Kranj nižji od predvidenih oz. projektantove ocene, zato sredstva ne bodo porabljena,

in

- iz NRP 40700038 Regijski večnamenski športno vadbeni center Kranj, PP 141001 Šport - investicije in investicijski transfer

-PKT 420401 Novogradnje: sredstva v višini 158.000 EUR, ker Mestna občina Kranj za projekt ni pridobila sofinancerskih sredstev za nadaljevanje investicije v prihodnjih letih, se rušitvena dela v letošnjem letu ne bodo izvedla.

Skupni znesek prerezporejenih sredstev bi tako znašal 825.000,00 EUR in se razporedi na postavko 101401 Premoženjskopravne zadeve konto 402799 Druge odškodnine in kazni, na katerem je preostanek dolgovanih sredstev v višini 41.237,34 EUR že zagotovljen.

Svetu Mestne občine Kranj predlagamo, da sprejme naslednji:

SKLEP:

V proračunu Mestne občine Kranj za leto 2016 se na postavko 101401 Premoženjskopravne zadeve konto 402799 Druge odškodnine in kazni za leto 2016 prerazporedijo sredstva v skupni višini 825.000,00 EUR kot sledi:

- iz postavke 100217 Odplačilo obresti iz financiranja in konta 403101 Plačila obresti od dolgoročnih kreditov - poslovnim bankam: sredstva v višini 65.000 EUR;
- iz postavke 240102 Splošna proračunska rezervacija-svet in konta 409000 Splošna proračunska rezervacija: sredstva v višini 347.000 EUR;
- iz NRP 40600172 Komunalna infrastruktura Gorki II. faza, PNRP40600028 Nadgradnja CČN neupravičen del, PP 231101,
  - PKT 402201 Poraba kuriv in stroški ogrevanja: sredstva v višini 50.000 EUR
  - PKT 402199 Drugi posebni materiali in storitve: sredstva v višini 106.000 EUR
  - PKT 402200 Električna energija: sredstva v višini 99.000 EUR;
- in
- iz NRP 40700038 Regijski večnamenski športno vadbeni center Kranj, PP 141001 Šport investicije in investicijski transfer,
  - PKT 420401 Novogradnje: sredstva v višini 158.000 EUR.

Pripravila:
Živa Okorn, univ. dipl. prav.
Podsekretar-Občinski pravobranilec

Ž. Okorn

Mateja Koprivec, univ. dipl. prav.
vodja Urada za splošne zadeve

Mateja Koprivec

Boštjan Trilar
Župan Mestne občine Kranj

Boštjan Trilar

Priloga:

- sodba Višjega sodišča v Ljubljani, opr. št. I Cpg 1789/2014 z dne 18.11.2015
- sodba Okrožnega sodišča v Kranju opr. št. I Pg 437/2007 z dne 4.7.2014

Poslano:

- Svet Mestne občine Kranj
- Arhiv – tu

REPUBLICA SLOVENIJA
VIŠJE SODIŠČE V LJUBLJANI

I Cpg 1739/2014

PREJETO

10. 11. 2015

OKROŽNO SODIŠČE V KRANJU

28 -12- 2015

PREJETO

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

in

SKLEP

Višje sodišče v Ljubljani je v senatu, ki so ga sestavljale višje sodnice Metoda Orehar Ivanc kot predsednica in Tanja Kumer ter Tadeja Primožič kot članici,

v gospodarskem sporu tožeče stranke: DIMINIKARSTVO DOVRTEL, d. o. o., Koroška cesta 45, Kranj, ki ga zastopa Odvetniška družba Fabijani, Petrovič, Jeraj, o. p., d. o. o., Ljubljana, zoper toženo stranko: MESTNA OBČINA KRANJ, Slovenski trg 1, Kranj,

zaradi plačila 1.764.516,10 EUR s pripadki,

o pritožbah tožeče stranke in tožene stranke zoper sodbo Okrožnega sodišča v Kranju I Pg 437/2007 z dne 4. 7. 2014,

na seji 18. novembra 2015

ODLOČILO:

- I. Pritožbama se delno ugotovi in se sodba sodišča prve stopnje razveljavi v II. in III. točki v celoti, v IV. točki pa delno, in sicer za znesek 388.122,21 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od zneskov 101.622,49 EUR od 31. 12. 2004, 86.986,83 EUR od 31. 12. 2005, 86.928,83 EUR od 31. 12. 2006, 112.584,06 EUR od 31. 12. 2007 ter se zadeva v tem obsegu vrne sodišču prve stopnje.
- II. Sicer se pritožbi zavrneta in se sodba v I. in nerazveljavljenem delu IV točke izreka potrdi.
- III. Odločitev o pritožbenih stroških se pridrži za končno odločbo.

OBRAZLOŽITEV:

1. Sodišče prve stopnje je z izpodbijano sodbo v I. točki izreka odločilo, da je dolžna tožena stranka tožeči stranki povrniti škodo v znesku 436.331,31 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od zneskov in za obdobje, razvidno iz I. točke izreka, da je dolžna tožeči stranki vrniti neupravičeno zaračunane koncesnine v znesku 22.724,34 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 3. 12. 2004 do plačila (II. točka izreka), da je tožena stranka dolžna povrniti tožeči stranki njene pravdne stroške v znesku 2.061,00 EUR (III. točka izreka), zavrnilo pa je višji tožbeni zahtevek do zneska 1.764.516,10 EUR (IV. točka izreka).
2. Zoper sodbo se pritožujeta obe stranki iz vseh pritožbenih razlogov prvega odstavka 338. člena Zakona o pravdnem postopku (v nadaljevanju ZPP).
3. Tožeča stranka predlaga, da pritožbeno sodišče izpodbijano sodbo spremeni in ugotovi tožbenemu zahtevku tožeče stranke v celoti, s stroškovno posledico. Izpodbijana sodba izhaja iz napačnih izhodišč in nepopolno ugotovljenega dejanskega stanja. Sodba je obremenjena z bistveno kršitvijo določb postopka iz 14. in 15. točke drugega odstavka 339. člena ZPP, ker nima razlogov o odločilnih dejstvih oziroma so ti nejasni. Napačno je izhodišče sodišča glede števila enakovrednih naprav (v nadaljevanju EN), na območju Mestne občine Kranj (v nadaljevanju MOK). Tožeča stranka je bila dolžna in bi obdelala vse naprave v MOK in ne samo imaginarno število 7.600 EN, določenih v pogodbi z državo, ki je veljala za časovno

obdobje po 2. 7. 2007, katerega opredeljena naloga izvedenki (sicer napačno), niti ne zajema. Na napačno izhodišče je tožeča stranka v postopku pred sodiščem prve stopnje ves čas opozarjala. Koliko naprav in objektov za obdelavo po Uredbi in Pravilniku je v MOK, izhaja iz predloženega katastra tožeče stranke, pri čemer ima vsaka naprava svojega naslovnika in je tako v celoti preverljiva. Natančno pa jih povzema v uvodu izvedenskega mnenja izvedenec Bakovnik. Dejansko število EN oziroma kurilnih, dimovodnih in prezračevalnih naprav na območju MOK je takšno, kot ga v katastrih vodi tožeča stranka, ki kot koncesionar opravlja dimnikarsko službo, to je 18.102 EN po preračunu iz kurilnih dimovodnih in prezračevalnih naprav po Uredbi. Predloženi podatki imajo smiselno podobno naravo, kot javna listina in bi jih moralo sodišče upoštevati kot izhodišče za izračun izgubljenega dobička in tako tudi oblikovati navodila izvedenki Gubanec. Smiselno so to potrdili tudi izvedenci dimnikarske stroke, ki so izvedensko delo odklonili. Zaradi neupoštevanja pravilnega števila EN, je dejansko stanje napačno in nepopolno ugotovljeno, podana pa je tudi procesna kršitev glede upoštevanja dokazov strank. Izvedenka Gubanec je izdelala izvedensko mnenje na manjšem številu (7.600 EN) od uveljavljenih (ob vložitvi tožbe na podlagi mnenja izvedenke Brigitte Aljaž 11.000 EN, kasneje na podlagi realnih podatkov na terenu 18.102 EN). Premajhen potencialen obseg dela ne temelji na dejanskem številu kurilnih, dimovodnih in prezračevalnih naprav, kar ima za posledico manjši ugotovljeni potencialni dohodek oziroma izgubljeni dobiček. Izvedenka v svojem izvidu ob uporabi izhodišča 7.600 EN upošteva 13 delavcev in 6 učencev (po 1/2) za celotno obravnavano obdobje, kar je napačno, saj bi iz tega (16 zaposlenih) izhajalo celo 32.000 EN. Učenci se usposabljujejo eno leto in ne 2,4 leta. Nepravilno so upoštevani stroški 13 delavcev in 6 učencev, in ne 3,8 delavcev, ki jih dobimo, če delimo 7.600 EN z 2.000 normiranih. Prav tako je izvedenka Gubanec, kljub pripombam tožeče stranke, upoštevala učence kot „prihranek“ in s tem znižanje izgubljenega dobička šestih učencev (sicer po polovičnem prometu), kar je neustrezno. Učenci predstavljajo v celoti strošek (enoletno usposabljanje), saj v ničemer ne prispevajo k ustvarjenemu prometu. Vpliv razmer, katere je s svojim ravnanjem (nezakonita odpoved, odklonilno in zavajajoče obveščanje v lokalnih medijih s strani tožene stranke, zloraba politične in funkcijske moči, samovoljno imenovanje drugega izvajalca dimnikarskih storitev – Snedim d. o. o. in favoriziranje le-tega) povzročila tožena stranka, se je odražal v poslovanju tožeče stranke tudi po podelitvi državne koncesije v letu 2007, pa vse do leta 2011 oziroma 2012. S tem, ko je sodišče prve

stopnje obdobje škode omejilo le na čas med 3. 12. 2004 in 8. 11. 2007, je dejansko stanje ugotovilo napačno in nepopolno. Tožeča stranka je ponudila ustrezna dokazila iz poslovne dokumentacije, ki dokazujejo reflektiranje škode tudi v tem obdobju. Ravnanje tožene stranke je imelo vpliv tudi na poslovanje v okoliških, teritorialno povezanih občinah MOK, kjer je koncesionar prav tako tožnik. Tudi za povzročeno nematerialno škodo v obliki okrnitve ugleda in dobrega imena, ki jo je utrpela tožeča stranka, je krivda podana v nezakoniti odpovedi koncesijske pogodbe s strani tožene stranke, ki vsaj za obdobje 2004 do 2007 ni sporna, oziroma je celo priznana s strani tožene stranke. Navedeno škodo je tožeča stranka dokazovala z objavami in pristranskim obveščanjem uporabnikov s strani tožene stranke. Z objavami v časopisu Kranjčanka in drugih medijih je tožena stranka tožečo stranko označevala kot neprimerno za izvajanje predmetne koncesijske službe, nanjo je zvrčala odgovornost za obveznost čiščenja dimniških naprav. Tožena stranka je najprej sprejela Uredbo o cenah storitev, nato pa v javnih občilih očitala tožeči stranki previsoke cene. V negativni luči je tožečo stranko prikazovala pred pristojnimi upravnimi organi, odgovornimi za področje dimnikarskih storitev, zlasti pred Ministrstvom za okolje in prostor. Z imenom „Dovrtel“ je bilo povezanih toliko neprijetnosti in težav, da so si nekateri člani družine zaradi tega morali celo spremeniti svoje ime. Kako se je to odražalo na ugledu tožeče stranke in njenem poslovanju, je na zaslišanju izčrpno pojasnil takratni direktor tožnika Simon Dovrtel. Protispisen in pravno napačen je zaključek sodbe (16. točka obrazložitve), da ravnanje tožene stranke ne opravičuje tožeče stranke do vtoževane odškodnine.

4. Tožena stranka v pritožbi predlaga, da pritožbeno sodišče njeni pritožbi ugodi in izpodbijano sodbo spremeni tako, da tožbeni zahtevek tožeče stranke v celoti zavrne, podrejeno pa, da jo razveljavi ter zadevo vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje. Vztraja pri dosedanjih navedbah, predvsem pa se sklicuje na izrek sodbe Okrožnega sodišča v Kranju I Pg 280/2007 z dne 26. 4. 2013, ki se nanaša na isti spor, le na drugo časovno obdobje, in na razloge v njeni obrazložitvi. Ugovarja višini prisojene odškodnine, saj kljub natančni specifikaciji izvedenke še vedno meni, da je bila odškodnina določena previsoko, v premajhnem obsegu so bili upoštevani prihodki, ki jih je v predmetnem časovnem obdobju dosegla oziroma ustvarjala tožeča stranka na območju tožene stranke. Nasprotuje tudi odločitvi glede vrnitve plačanih koncesnin. Tožeča stranka ni predložila dokazila o plačilu, tožena stranka ne razpolaga z nobenim

dokazom, da so bile koncesnine res plačane, kdaj so bile plačane in v kakšni višini. Podana pa je tudi bistvena kršitev določb pravnega postopka in sicer kršitev 5. člena ZPP, ki določa, da mora sodišče dati vsaki stranki možnost, da se izjavi o zahtevkih in navedbah nasprotne stranke. Tožena stranka je takoj po prejemu vabila za narok 4. 7. 2014 prosila za njegovo preložitev zaradi dopusta, za kar je predložila tudi dokazilo. Na svojo prošnjo ni dobila odgovora, je pa 30. 6. 2014 po faksu prejela obvestilo, da se določa nova ura naroka za glavno obravnavo. Glavna obravnava je bila kljub odsotnosti tožene stranke in v prisotnosti tožeče stranke opravljena in zaključena 4. 7. 2014. Na tem naroku je tožeča stranka podajala obsežne navedbe, do katerih se tožena stranka ni mogla opredeliti.

5. Pritožbi sta delno utemeljeni.

Glede odškodnine iz naslova izgubljenega dobička:

6. Tožeča stranka s tožbo uveljavlja plačilo izgubljenega dobička za obdobje od 1. 10. 2003 do 30. 9. 2008 (razen od 24. 3. 2007 do 31. 8. 2007, o katerem se odloča pred naslovnim sodiščem I Pg 280/2007) in v naslednjih letih do leta 2011. Z nazadnje uveljavljanim tožbenim zahtevkom (glavna obravnava 19. 2. 2013) je tožeča stranka za škodo iz naslova izgubljenega dobička zahtevala 1.459.564,46 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od zneskov 111.859,00 EUR od 31. 12. 2004, 294.479,00 EUR od 31. 12. 2005, 289.100,00 EUR od 31. 12. 2006, 129.015,50 EUR od 31. 12. 2007, od zneska 260.165,00 EUR od 31.12. 2008, 243.775,00 EUR od 31. 12. 2009 in 131.170,96 EUR od 31. 12. 2010.
7. Sodba zavzame stališče, da je podana odškodninska odgovornost tožene stranke zaradi nezakonite odpovedi koncesijske pogodbe tožeči stranki in sklenjene nove koncesijske pogodbe z novim izvajalcem Snedim, d. o. o. Tožeči stranki prizna izgubljeni dobiček v višini 436.331,31 EUR (za čas od 3. 12. 2004 do 3. 12. 2007, za škodo na območju MOK). Zaključí, da za kasnejše obdobje tožeča stranka ni dokazala škode in, da ne obstaja vzročna zveza med ravnanjem tožene stranke in škodo, ki je nastala na območju drugih občin, kar je sicer tožeča stranka uveljavljala.
8. Dejanske ugotovitve sodbe so:

- da je med strankama nastal spor zaradi prekinitve koncesijske pogodbe o izvajanju dimnikarske službe na območju MOK z dne 1. 10. 2003, ki je bila sklenjena za določen čas do 30. 9. 2008,
  - da je sklenjeno pogodbo tožena stranka odpovedala 2. 6. 2004 s šestmesečnim odpovednim rokom, tako, da je prenehala veljati 3. 12. 2004,
  - da je tožena stranka 3. 12. 2004 sklenila pogodbo z novim koncesionarjem Snedim, d. o. o.,
  - da je bila nova pogodba med Vlado RS in tožečo stranko po odločbi Vlade 8. 11. 2007 o podelitvi koncesije, sklenjena 3. 12. 2007,
  - da je po sklenitvi nove pogodbe (med Vlado RS in tožečo stranko) bilo v medijih objavljeno, da je sklenjena nova pogodba,
  - da je bilo v koncesijski pogodbi z dne 3. 12. 2007 (5. člen) za področje tožene stranke (MOK) navedeno, da pogodbeni stranki ocenjujeta, da je na tem dimnikarskem območju 7.600 EN opravljanja storitev dimnikarske službe,
  - da je izvedenka za ekonomijo in finance Brigita Aljaž (tožeča stranka je njeno mnenje priložila tožbi) pri oceni višine poslovne škode upoštevala 11.161 EN, v postopku imenovan izvedenec finančne stroke mag. Mihael Bakovnik je uporabil pri izračunu podatke iz evidenc naprav, ki mu jih je posredovala tožeča stranka, v preračunu naprav v EN, ki ga je tožeča stranka izdelala kasneje, maja 2012, je slednja število EN zvišala na 18.102 EN,
  - da po izračunu, v soglasju s strankama postavljene nove izvedenke Mateje Gubanec (upoštevala je 7.600 EN v MOK po posameznih kurilnih napravah za obdobje od 3. 12. 2004 do 3. 12. 2007, brez upoštevanja obdobja, ki je obravnavano v drugem sporu med istima strankama), znaša izgubljen dobiček 436.331,31 EUR.
9. Tožena stranka, ki ugovarja višini prisojene odškodnine iz naslova izgubljenega dobička, pritožbe (v tem delu) ne obrazloži. Sklicevanje na izrek sodbe in njeno obrazložitev v drugem postopku (sodba Okrožnega sodišča v Kranju I Pg 280/2007 z dne 26. 4. 2013), ki se sicer nanaša na isti spor, le na drugo časovno obdobje, ne da bi v pritožbi navedla razloge, ne

ustreza standardu obrazložitve. Sicer pa je bila navedena sodba ob pritožbenem preizkusu razveljavljena (sklep Višjega sodišča v Ljubljani I Cpg 1102/2013 z dne 1. 4. 2015). Pavšalna navedba pritožbe, „da je odškodnina določena previsoko, v premajhnem obsegu so bili upoštevani prihodki, ki jih je v predmetnem časovnem obdobju“ dosegala oziroma ustvarjala tožeča stranka na območju tožene stranke, ne omogoča pritožbenega preizkusa in ne terja odgovora.

10. Ker pritožbeno sodišče ni ugotovilo procesnih in materialnih kršitev, na katere pazi po uradni dolžnosti (drugi odstavek 350. člena ZPP), je v tem delu (I. točka izreka) pritožbo tožene stranke zavrnilo kot neutemeljeno ter potrdilo sodbo sodišča prve stopnje (353. člen ZPP).
11. Neutemeljen je pritožbeni očitke tožeče stranke o nepriznanju izgubljenega dobička za celotno vtoževano obdobje. Pritožbeno sodišče soglašajo s prepričljivimi razlogi sodbe (19. točka obrazložitve), ki je ugotavljanje izgubljenega dobička omejilo na obdobje med 3. 12. 2004 (prenehanje koncesijske dejavnosti) do 3. 12. 2007 (ponovno imenovanje tožeče stranke za koncesionarja). Tožeča stranka v pritožbi opredeljeno ne navede, katera dokazila iz poslovne dokumentacije, na katero se sklicuje, dokazujejo „reflektiranje škode“, tudi kasneje, vse do leta 2011 oziroma 2012. Nosilni razlogi sodbe za upoštevanje navedenega obdobja so, da je bilo po sklenitvi nove pogodbe v medijih objavljeno, da je sklenjena nova pogodba s tožečo stranko, da je tudi tožena stranka na svojem portalu objavila, da ima tožeča stranka koncesijo na njenem področju in da razlog za zavrnitev storitev tožeče stranke po pregledanih pritožbah od leta 2007 do leta 2012 ni bil, da bi njihovo storitev opravil že predhodno kdo drug in tudi ne (po trditvi tožeče stranke) odklonilno in zavajajoče obveščanje v lokalnih medijih (pretežno je bil razlog nepravilno delo in obračunavanje le tega¹). Pritožbene, zgolj pavšalne, neopredeljene navedbe o odklonilnem in zavajajočem obveščanju v lokalnih medijih s strani toženc stranke in favoriziranju drugega izvajalca, to je Snedim, d. o. o., ne vzbujajo pomislekov o pravilnosti zaključka sodbe. Enako velja tudi glede pritožbenega očitka, da je nezakonito ravnanje tožene stranke imelo vpliv na poslovanje tožeče stranke, ne le na območju MOK, temveč tudi na okoliških teritorialno povezanih občinah. Pritrditi je razlogom sodbe (20. točka obrazložitve), da tožeča stranka tega ni dokazala.

¹ Na napačno zaračunavanje storitev tožeče stranke je opozorilo Ministrstvo za okolje in prostor 31. 5. 2005.

12. Zmotno je pritožbeno stališče o napačnem izhodišču sodišča glede določila števila EN, ki ga je izvedenka upoštevala pri izračunu izgubljenega dobička. Pritožbeno sodišče soglaša s prepričljivimi, izčrpnimi in natančnimi razlogi sodbe (23. točka obrazložitve), o upoštevanju 7.600 EN, za izračun izgubljenega dobička.
13. Po Uredbi o načinu, predmetu in pogojih izvajanja obvezne državne, gospodarske, javne službe, izvajanja meritev, pregledovanja in čiščenja kurilnih naprav, dimnih vodov in zračnikov zaradi varstva okolja in učinkovite rabe energije, varstva človekovega zdravja in varstva pred požarom² (v nadaljevanju Uredba), je enakovredna naprava opravljanja storitev (enakovredna naprava), naprava, na kateri je letni obseg storitev dimnikarske službe enak letnemu obsegu na mali kurilni napravi, na plinasta ali na tekoča goriva z nazivno močjo do 50 kW, vključno z njenim obratovanjem, povezanimi pomožnimi napravami, zračniki in dimnimi vodi.
14. Nosilni razlogi sodbe za upoštevanje navedenega števila EN so, da je v koncesijski pogodbi, sklenjeni med RS za področje tožene stranke in tožečo stranko z dne 3. 12. 2007, navedeno, da pogodbeni stranki ocenjujeta, da je na tem dimnikarskem območju 7.600 EN opravljenih storitev dimnikarske službe, da tožeča stranka, ki je 27. 11. 2007 naštela kar 11.061 EN, ni pojasnila, zakaj je kasneje (3. 12. 2007) podpisala koncesijsko pogodbo za 7.600 EN, in da tožeča stranka ni niti za leto 2008 niti za kasnejša leta sporočila kakršnegakoli povečanja števila kurilnih naprav na njenem območju. Ob tem velja še dodati, da je sodišče prve stopnje poskušalo preveriti število kurilnih naprav, ki so podlaga za preračun v EN, vendar so izvedenci dimnikarske stroke izvedensko delo odklonili. Zmotno je stališče pritožbe, da ima kataster, ki ga vodi tožeča stranka, podobno naravo kot javna listina in bi ga moralo sodišče upoštevati. Sicer pa je pritrditi sodbi, da katastra, ki ga je izdelala tožeča stranka, brez ustrezne obrazložitve metodologije, po kateri je tožeča stranka izračunala 18.102 EN, ni mogoče upoštevati. Sklicevanje pritožbe, da je pri koncesijski pogodbi, sklenjeni z državo navedeno število EN, veljalo za časovno obdobje po 2. 7. (pravilno 12.) 2007 (gre za obdobje, ki ga izvedenka pri izračunu dobička ni upoštevala), ne vzbuja dvoma o pravilnosti sporne ugotovitve. Kasneje naj bi bilo kvečjemu več EN, kot za obdobje prej.

---

² Ur. list RS, št. 129/2004, s spremembami in dopolnitvami.

15. Neutemeljen je zato pritožbeni očitek, da je v izvedenskem mnenju upoštevan premajhen potencialen obseg dela, ker ne temelji na dejanskem številu kurilnih, dimnovodnih in prezračevalnih naprav.
16. Sodba ne obrazloži (28. točka obrazložitve), kako je pri izračunu izgubljenega dobička upoštevano število zaposlenih delavcev, in tudi ne ali in na kakšen način so bili upoštevani učenci, kar izpostavlja pritožba. Sodba o tem, razen ugotovitve števila zaposlenih po posameznih letih³, in da je bilo treba od opravljenega dela odšteti strošek dela, potne stroške, stroške opreme in administracije, drugih ugotovitev nima. O pritožbenih trditvah o nepravilnem upoštevanju 13 delavcev in 6 učencev in da je izvedenka 6 učencev upoštevala kot „prihranek“ in s tem znižanje izgubljenega dobička, čeprav predstavljajo strošek, se pritožbeno sodišče ne more izreči. Sodba pa se tudi ne opredeli do pripomb tožeče stranke na izvedensko mnenje.
17. Po povedanem pravilnosti odločitve o zavrnitvi odškodnine iz naslova izgubljenega dobička (za škodo na območju MOK za čas od 3. 12. 2004 do 3. 12. 2007), ki jo izpodbija tožeča stranka, zaradi pomanjkanja razlogov sodbe ni mogoče preizkusiti, kar predstavlja absolutno bistveno kršitev določb pravnega postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP. Navedene kršitve glede na njeno naravo pritožbeno sodišče ne more odpraviti samo, zato je pritožbi tožeče stranke ugodilo, sodbo razveljavilo v IV točki izreka za znesek 388.122,21 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od zneskov 101.622,49 EUR od 31. 12. 2004, 86.986,83 EUR od 31. 12. 2005, 86.928,83 EUR od 31. 12. 2006 in 112.584,06 EUR od 31. 12. 2007 (gre za razliko med v I. točki izreka sodbe prisojeno višino odškodnine in vtoževano škodo, na območju MOK za čas od 3. 12. 2004 do 3. 12.) ter zadevo v tem obsegu vrnilo sodišču prve stopnje v novo sojenje (prvi odstavek 354. člena ZPP).

Glede vračila plačanih koncesnin:

18. Sodba tožbenemu zahtevku tožeče stranke za vrnitev plačanih koncesnin ugotovi z utemeljitvijo, da iz predloženih listin izhaja višina občasno plačanih koncesijskih dajatev v vtoževani višini 22.724,34 EUR.
19. Tožena stranka v pritožbi izpostavlja, da z dokazom o plačanih koncesninah

³ Tožeča stranka je delo koncesionarja opravljala že v letu 2004 in imela v povprečju 13 zaposlenih. V predhodnem letu 2003 je zaposlovala 9 ljudi, v letu 2004 že 13 ljudi, leta 2005 16 ljudi, v letu 2006 14 ljudi, v letu 2007 15 ljudi, in v letu 2008 26 ljudi.

ni bila seznanjena oziroma ga tožeča stranka ni predložila. Sodba ne navede, kdaj naj bi tožeča stranka navedene dokumente predložila (gre za potrdila predložena v prilogi spisa A 27 do A 35). Navaja le (6. točke obrazložitve), da ostalih dokumentov, ki jih tožeča stranka vlagala po opravljenem prvem naroku, razen glede koncesnine (ki so bili že prej vloženi v tukajšnji spis) ni sprejelo. Iz podatkov spisa je razvidno, da je tožeča stranka potrdila o plačanih koncesninah poskušala predložiti na naroku 3. 4. 2013,⁴ česar sodnik ni dovolil (list. št. 98).⁵ Potrdila o plačani koncesnini so bila potem vložena v spis 4. 7. 2014, na katerem toženka ni bila prisotna (toženka v pritožbi trdi, da je z naroka izostala iz opravičenega razloga), pa jih je sodišče sprejelo kot pravočasno predložitev dokaza.⁶ Kot že povedano, tožena stranka v pritožbi trdi, da je iz navedenega naroka izostala iz upravičenega razloga, sodba pa o tem nima razlogov. Vprašanje upravičenega oziroma neupravičenega izostanka je odločilno za presojo pritožbene trditve o nemožnosti opredelitve do navedb tožeče stranke (in dokaza o plačilu koncesnin), zato gre za odločilno dejstvo. Podana je absolutna bistvena kršitev določb postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP, ki je glede na njeno naravo ne more odpraviti pritožbeno sodišče samo in narekuje ugoditev pritožbi in razveljavitev odločitve v tem delu (II. točka izreka sodbe), na podlagi prvega odstavka 354. člena ZPP.

Glede odškodnine za nepremoženjsko škodo za okrnitev ugleda in dobrega imena tožeče stranke:

20. Po 183. členu OZ, ki ga sodišče materialnopravno pravilno uporabi za odločitev, prisodi sodišče pravni osebi pravično denarno odškodnino za okrnitev ugleda in dobrega imena, če spozna, da okoliščine primera to opravičujejo.
21. Zavzeto stališče, ki tožeči stranki odreka upravičenje do odškodnine, sodba v bistvenem utemeljuje s pomanjkljivo trditveno in dokazno podlago.
22. Pritrditi je sodbi, da bi tožeča stranka za uspešno uveljavljanje odškodninskega zahtevka morala trditi (in dokazati), da je tožena stranka

---

4 Tožeča stranka predlaga, da se v spis sprejme dokumentacija, ki bi se naj nahajala v zadevi I Pg 280/2007 in sicer med drugim poslovna dokumentacija (promet po letih in to kadrov, promet po občinah 2004/2010, plačila koncesnine, bilance 2004/2010).

5 Sodnik je sprejel sklep „vlaganje danes predložene dokumentacije v ta spis se ne dovoli“.

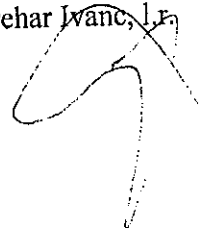
6 Sodišče ugotavlja, da je bil dokument o plačani koncesnini med množico ostalih dokumentov, ki jih je iz spisa I Pg 280/2007 želela izročiti tožeča stranka, zato ga je sprejelo kot dokaz o obročnem plačilu vtoževane vrnitve koncesnine v tem sporu.

zahtevala objavo kakšnega članka, ki bi ga ona pripravila ali sugerirala in bi bil pisan z namenom okrnitve ugleda in dobrega imena tožeče stranke (gre za članke v časopisih, katerih lastnica, oziroma solastnica ni tožena stranka). Sodba ugotavlja, da je le pet člankov, ki so bili pripravljene s strani tožene stranke, in to z namenom objektivnega obveščanja meščank in meščanov o dejanskem stanju na dimnikarskem področju v občini. Izjave niso objektivno žaljive, sicer pa v njih tudi niso objavljene kakšne neposredne izjave predstavnikov tožene stranke. Tožeča stranka bi morala trditi in dokazati, da trditve (v članku) pomenijo protipraven ali vsaj nedopusten poseg v njeno pravico do ugleda ali dobrega imena. Za tak poseg gre, če so podane trditve o pravni osebi ali fizičnih osebah, ki v tej pravni osebi opravljajo pomembne funkcije in so le-te neresnične, ali pa resnične, vendar izjavljene na neprimeren oziroma žaljiv, zaničljiv, sramotilen način. Tožeča stranka, kot pravilno ugotavlja sodba tega ni dokazala. Posledično zato ni pomembno, kako se bo škoda na ugledu kazala. Zmotno je pritožbeno stališče, da je upravičena do odškodnine, „ker je krivda tudi za tovrstno škodo podana v nezakoniti odpovedi koncesijske pogodbe s strani tožene stranke“.

23. Po navedenem pritožbeni razlogi niso podani in ker ni procesnih in materialnih kršitev, na katere pazi pritožbeno sodišče (drugi odstavek 350. člena ZPP), je glede navedene nepremoženjske škode pritožbo zavrnilo ter na podlagi 353. člena ZPP potrdilo sodbo sodišča prve stopnje v tem delu (IV. točka izreka glede zavrnitve zneska 100.000,00 EUR).
24. Po povedanem glede razveljavljenega dela sodbe, ki ga pritožbeno sodišče vrača sodišču prve stopnje v ponovno sojenje, posebni napotki sodišču prve stopnje niso potrebni. Odpravi naj ugotovljene bistvene kršitve. Odločitev o tem, ali je potrebna morebitna dopolnitev izvedenskega mnenja, pritožbeno sodišče prepušča sodišču prve stopnje.
25. Zaradi delne razveljavitve odločitve o glavni stvari je pritožbeno sodišče razveljavilo tudi stroškovno odločitev (III. točka izreka sodbe). O stroških postopka pred sodiščem prve stopnje in pritožbenih stroških, bo odločalo sodišče prve stopnje s končno odločbo (četrti odstavek 165. člena ZPP).

Ljubljana, 18. november 2015

Predsednica senata:
Metoda Orehar Ivanc, l.r.

I Pg 437/2007-75

PREPIS

REPUBLIKA SLOVENIJA
OKROŽNO SODIŠČE V KRANJU

MESTNA OBČINA
KRANJ

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Prejeto	16.08. 2014		
Sig. znak	Št. zadeve	Vred.	Prit.
4120			

6738/2014

Okrožno sodišče v Kranju je po okrožnem sodniku svetniku Andreju Marinčku,

v gospodarskem sporu tožeče stranke: DIMNIKARSTVO DOVRTEL, D.O.O.,
KOROŠKA CESTA 45, KRANJ, ki jo zastopa Odvetniška družba Fabiani, Petrovič,
Jeraj, o.p., d.o.o., iz Ljubljane, zoper toženo stranko: MESTNA OBČINA KRANJ,
SLOVENSKI TRG 1, KRANJ,

zaradi plačila 1.764.516,10 EUR s pripadki,

dne 4. julija 2014

RAZSODILO:

I. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki povrniti nastalo škodo v znesku 436.331,31 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od zneskov:

10.236,51 EUR od 31.12.2004 do dne plačila,
207.492,17 EUR od 31.12.2005 do dne plačila,
202.171,17 EUR od 31.12.2006 do dne plačila,
16.431,44 EUR od 31.12.2007 do dne plačila.

II. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki vrniti znesek neupravičeno zaračunane koncesnine v znesku 22.724,34 EUR, skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 3.12.2004 do dne plačila.

III. Tožena stranka je dolžna povrniti tožeči stranki njene pravdne stroške v znesku 2.061,00 EUR, v roku 15 dni, za primer zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi od dneva prejema sodbe sodišča prve stopnje do plačila.

IV. Kar zahteva tožeča stranka več, in sicer v presežku glavnice od priznanega zneska do zneska 1.764.516,10 EUR, se kot neutemeljeno zavrne.

OBRAZLOŽITEV:

1. Tožeča stranka je v tožbi navajala, da je bila 19.8.2003 izbrana za izvajanje dimnikarske službe na območju tožene stranke in je bila iz tega razloga sklenjena koncesijska pogodba dne 1.10.2003 za določen čas do 30.9.2008, to je za pet let. To pogodbo pa je nato tožena stranka nezakonito odpovedala, tako se je odpovedni rok iztekel 3.12.2004 in je s tem povzročila tožeči stranki veliko materialno in nematerialno škodo. Tožeča stranka meni, da je bila pogodba odpovedana nezakonito in da posledično še velja, kar je ugotovilo v nadaljevanju tudi tukajšnje sodišče pod opr. št. I Pg 487/2006 in potrdilo višje sodišče s sodbo opr. št. I Cpg 660/2006 z dne 21.2.2007 in na podlagi tega je tožena stranka oz. Vlada RS dne 30.11.2007 sklenila s tožečo stranko novo koncesijsko pogodbo o izvajanju dimnikarske službe. Tožena stranka od 4.12.2004 pa vse do vložitve tožbe po navedbah tožeče stranke ne omogoča pogojev za redno in nemoteno opravljanje javne dimnikarske službe in je kljub trajanju pravde med njima tožena stranka brez javnega razpisa sklenila pogodbo z drugim izvajalcem Snedim d.o.o.. Na podlagi vsega tega je tožeča stranka utrpela veliko materialno in nematerialno škodo v obliki zmanjšanja premoženja in v obliki izgubljenega dobička. Del obdobja od 24.3.2007 do 31.8.2007 je tožeča stranka že uveljavljala v drugem

pravdnem postopku, zato je v tem postopku tožeča stranka vtoževala samo nematerialno škodo in materialno škodo, ki jo je utrpela v času od 4.12.2004 do 23.3.2007, ko je s citirano pravnomočno sodbo uspela dokazati nezakonitost ravnanja tožene stranke in pa škodo v obdobju od 1.9.2007 dalje. Tožeča stranka šteje, da je bila prikrajšana za dobiček in da je na območju tožene stranke po podatkih Ministrstva za okolje in prostor 11.061 enakovrednih naprav, nekaj na tekoča goriva in nekaj na plinasta goriva in je priložila izračun sodne izvedenke za ekonomijo - finance, koliko naj bi bil njen izgubljeni dobiček. Cenitev se je oprla na podatke v preteklem poslovanju tožeče stranke in na podatke o poslovanju primerljive družbe v Murski Soboti in je na podlagi tega štela, da je v vtoževanem obdobju utrpela skupaj izgubljenega dobička v višini 1.080.690,46 EUR. Ta znesek je dobila na podlagi seštevka zatrjevanega izgubljenega dobička po posameznih letih. Posledično temu je po oceni tožeče stranke prišlo tudi do motenj pri opravljanju koncesijske dejavnosti na sosednjih območjih občin Cerklje, Preddvor, Šenčur, Radovljica in Jesenice in ocenjuje, da je na teh področjih prišlo do škode 98.666,45 EUR in da je bila zaradi tega tožeča stranka prisiljena odpustiti večje število delavcev in zmanjšati obseg svojega poslovanja. Tožeča stranka zahteva tudi vračilo nezakonito zaračunane koncesnine v višini 22.724,32 EUR. Tožeča stranka zatrjuje, da je prišlo tudi do okrnitve ugleda oz. dobrega imena zaradi blatenja po lokalnih medijih, skupno v višini 100.000,00 EUR. Tožena stranka je tožečo stranko prikazovala tudi v negativni luči pred pristojnimi upravnimi organi, predvsem pred Ministrstvom za okolje in prostor, tako da so si nekateri člani družine morali spremeniti svoje ime. Skupno je nato tožbi in nadaljnjih pripravljanih vlogah svoj zahtevek zvišala na končni 1.741.791,76 EUR plus koncesnina.

2. Tožena stranka se pred zahtevkom brani, da v tožbi ni izkazan nobeden od elementov odškodninskega delikta in da ni res, da bi bila koncesijska pogodba odpovedana na nezakonit način, saj je bila veljavno razdrta v skladu s 17. členom koncesijske pogodbe, da je kljub razdrti koncesijski pogodbi tožeča stranka še naprej opravljala dimnikarsko dejavnost na območju tožene stranke in ji ta ni tega ni nikoli preprečila ali jo ovirala in ji tudi ni povzročala nikakršne škode. Tožeča stranka je nato z odločbo Vlade RS pridobila koncesijo za opravljanje dimnikarske službe na območju tožene stranke, ki nima več nikakršnih pristojnosti glede urejanja dimnikarske službe in ji zato tožena stranka ne povzroča nobene škode. Ker je koncesijska pogodba z dne 1.10.2003 prenehala veljati, je tožena stranka morala skleniti pogodbo z družbo Snedim d.o.o. in ni s tem nič posegala v pravice in obveznosti tožeče stranke in je lahko še naprej opravljala tožeča stranka svojo dejavnost. Glede objav v časopisih tožena stranka trdi, da se je za njihovo objavo časopisna hiša v celoti odločala samostojno in da članki niso bili predstavljeni kot informiranje javnosti s strani tožene stranke, ki jih tudi ni avtorizirala. Meni še, da je izvedeniško mnenje priloženo k tožbi pomanjkljivo in pristransko in da niso bili

v njem upoštevani tudi prihodki, ki jih je tožeča stranka ustvarila z opravljanjem storitev po razdrtju koncesijske pogodbe, glede škode na drugih območjih Gorenjske pa ta ni v ničemer povezana z ravnanjem tožene stranke. Glede nadaljnje škode od leta 2008 do vključno leta 2010 navaja tožena stranka, da niso predloženi tožbi nikakršni dokazi, da bi tožeča stranka v teh letih sploh utrpela kakšno škodo, skratka, da ni z ničemer s tožbo izkazano, da škoda sploh obstoji in ne v taki višini.

3. Tožeča stranka je v nadaljevanju še navajala, da ji je vse od poteka odpovednega roka, to je od 3.12.2004 dalje pa do podelitve nove koncesije s strani Ministrstva za okolje in prostor dne 8.11.2007, bilo onemogočeno na področju tožene stranke izvajanje predmetne koncesijske dimnikarske javne službe in to na območju tožene stranke kot na območju okoliških teritorialno povezanih občin. Meni še, da je v nadaljevanju tožena stranka sprejela svojo odškodninsko odgovornost za obdobje od 3.12.2004 do 3.12.2007 in po pridobitvi mnenja Inštituta za javno upravo PF v Ljubljani šteje tam ugotovljena dejstva za nesporna in jih povzema v svojo trditveno podlago. Uveljavlja plačilo škode v obliki izgubljenega dobička zaradi zatrevane nezakonite odpovedi koncesijske pogodbe, ki bi ga tožeča stranka dosegla v času trajanja predmetne pogodbe od 1.10.2003 do 30.9.2008 in ki se je še kasneje kazala posredno tudi v naslednjih letih vse do leta 2011. Meni, da uživa med uporabniki visok ugled in se sklicuje na sodbo tukajšnjega sodišča I Pg 48/2006 z dne 4.4.2006, ki je potrjena s sodbo Višjega sodišča v Ljubljani I Cpg 660/2006 z dne 21.2.2007, kar je na koncu potrdilo tudi Vrhovno sodišče. Navaja tudi, da je zaradi predmetne odpovedi in pritiskov ter objav preko javnih občil tožeča stranka morala odpovedati delovno razmerje 13 zaposlenim delavcem ter prekiniti pogodbe s šest učenci oz. kandidati in je v družbi ostalo le še pet zaposlenih, kajti uporabniki so tožečo stranko zavračali z navedbo največkrat, da delo pri njih opravlja že družba Snedim d.o.o.. Zaradi obvestila občine, da so uporabniki zavračali storitve tožeči stranki, zlasti v letih 2004 do 2008 in je tako prišlo do evidentiranih skupno 2.390 zavrnitev v gospodinjstvih in 83 zavrnitev v družbah in ustanovah na območju tožene stranke. Skratka, da do podelitve koncesije s strani Vlade RS v novembru 2007 tožena stranka ni omogočala tožeči stranki pogojev za redno in nemoteno opravljanje javne dimnikarske službe. Potem, ko je bila tožeči stranki znova podeljena koncesija je družba Snedim d.o.o. vložila na Upravnem sodišču RS tožbo in izpodbijala to podelitev in celo iz procesnih razlogov tudi uspela in je bila tožena stranka zato na terenu neprestano deležna šikaniranja uporabnikov, češ da nima koncesijske pogodbe. Opozarja še, da sta pravdni stranki nato skupno izbrali še po prejemu mnenja Inštituta za javno upravo sodnega izvedenca za ekonomijo, finance, bančništvo z namenom ugotoviti skupno višino nastale škode, na katerega se tudi tožeča stranka, ker sta ga skupno določili v postopku mediacije, v celoti sklicuje, tako da se naj šteje kot del trditvene podlage tožeče stranke.

4. Na vse te tožbene navedbe se je tožena stranka, torej v začetku branila z navedbami, da je lahko 2.6.2004 odpovedala koncesijsko pogodbo tožeči stranki in ji je dala šestmesečni odpovedni rok in da ta koncesijska pogodba ni predvidevala nikakršnega plačila odškodnine nasprotni pogodbeni stranki in da lahko pogodba preneha kadarkoli z odpovedjo ene izmed pogodbenih strank, ter so zato tožeči stranki pravice iz razdrté koncesijske pogodbe prenehale 3.12.2004 po poteku šestmesečnega odpovednega roka. Ker da je nato nastala praznina zaradi nepokritosti trga dimnikarskih storitev, je tožena stranka v javnem interesu 2.12.2004 po svojih navedbah sklenila pogodbo o izvajanju dimnikarske službe s podjetjem Snedim d.o.o. in je v šestmesečnem odpovednem roku tožeča stranka imela možnost prilagoditi svoje poslovanje in stroške predvidenemu izpadu prihodka zaradi prenehanja opravljanja dejavnosti. Tožeča stranka je od tožene stranke tudi zahtevala vrnitev originalne garancije in tožena stranka ji je garancijo vrnila 27.12.2004. Med strankama je potekala tudi pravda pred tukajšnjim sodiščem, v kateri je bil najprej zahtevek tožene stranke v vloženi tožbi zaradi ugotovitve obstoja pogodbenega razmerja v celoti zavrnjen, kasneje na podlagi pritožbe na višje sodišče je bila zadeva vrnjena nazaj na prvostopnjo sodišče in je to s sodbo 4.4.2006 razsodilo, da se ugotovi, da sta pravdni stranki v pogodbenem razmerju na podlagi koncesijske pogodbe, ki je bila sklenjena 1.10.2003. Pritožba zoper to sodbo s strani tožene stranke je bila v nadaljevanju zavrnjena in je nato tožena stranka zoper sodbo Višjega sodišča v Ljubljani vložila izredno pravno sredstvo revizijo, ki jo je Vrhovno sodišče RS s sodbo dne 25.2.2008 zavnilo. V vmesnem času, dokler je trajala ta pravda, je Vlada RS prekinila postopek podelitve koncesije toženi stranki.
5. V dokaznem postopku je sodišče vpogledalo vse listine v spisu, označene od A1 do A35 in od B1 do B12, od C1 do C8, ki obsegajo izvedeniško mnenje, podatke normiranih prihodkov, tabele in preračune naprav, dopise, časopisne članke, račune, koncesijske pogodbe, mnenje Inštituta za javno upravo, odločbe Ministrstva za kmetijstvo in okolje, odločbe o izbiri koncesionarjev, pritožbe občanov, sodbe sodišč, zavrnitve strank, priporočila, register naprav tožeče stranke, opravilo poizvedbe na Ministrstvu za okolje in prostor, in zaslišalo prokurista Rudolfa in Simona Dovrtela ter postavilo izvedenko ekonomsko finančne stroke, ki je izdelala svoje mnenje in dopolnitve nanj. Nameravalo je postaviti tudi izvedenca dimnikarske stroke, vendar to ni bilo možno izvesti, ker noben od izvedencev take zadolžitve ni želel sprejeti oz. je ni mogel, z razlago, ki bi jo na kratko lahko navedli kot misija nemogoče, ker da bi štetje kurilnih naprav po celi Mestni občini Kranj zahtevalo večletno delo.
6. Vpogledal se je tudi spis in priloge tukajšnjega sodišča (Pg 280/2007) Ostalih dokumentov, ki jih je tožeča stranka vlagala po opravljenem prvem naroku, sodišče v skladu z opozorilom tožeči stranki, ni sprejelo, razen glede koncesnine (ki pa so bili že prej vloženi v tukajšnji spis), saj jih končno tožeča stranka sama

poprej že na prvem naroku ni predložila, ampak je navajala, da se naj ti zaradi njene obsežnosti vpogledajo v spis I Pg 280/2007. Dodatnemu sprejemanju dodatnih listin, ki da jih bo kasneje predložila zaradi selitve in prenove, je nasprotovala tudi tožena stranka, tožeča stranka je imela možnost vložiti vse zelene priloge v spis že predhodno, saj je pred prvim narokom zaradi dolgotrajnega poskusa dosege soglasja pred mediacijo, spis imel že šest let, končno pa predlagane dodatne priloge predvsem tudi niso bile zadosti specificirane, na kar je bila tožeča stranka na naroku opozorjena, saj jih je opisovala predvsem kot obširno in več fasciklov (6) obsegajočo dokumentacijo brez natančnejših navedb, katero dejstvo točno se dokazuje s posameznim dokumentom (razen zavračanja storitev). Sodišče je že tudi imelo dovolj dokumentacije za svojo odločitev v tem spisu, prav tako je lahko vpogledalo tudi obstoječe dokumente v vpogledanem spisu I Pg 280/2007, kolikor jih je sploh še bilo v njem.

7. Po tako izvedenem dokaznem postopku je sodišče delno priznalo tožbeni zahtevek tožeče stranke, v presežku pa ga je zavrnilo.
8. Spor med strankama je nastal zaradi prekinitve koncesijske pogodbe o izvajanju dimnikarske službe na območju Mestne občine Kranj, št. 35209-0004/2003-46/14 z dne 1.10.2003, ki je bila sklenjena za določen čas do 30.9.2008. To sklenjeno pogodbo je tožena stranka odpovedala dne 2.6.2004 s šestmesečnim odpovednim rokom tako, da je prenehala veljati 3.12.2004. Tožena stranka je nato 3.12.2004 sklenila pogodbo z novim koncesionarjem Snedim d.o.o., nova pogodba med Vlado RS in tožečo stranko pa je bila po odločbi vlade dne 8.11.2007 o podelitvi koncesije sklenjena 3.12.2007. V tem sporu je tožeča stranka zahtevala povračilo izgubljenega dobička za obdobje od 4.12.2004 do 23.3.2007 in od 1.9.2007 do 3.12.2007 ter nato še nadaljnjo obdobje ter znesek zaračunane koncesnine, v predhodni pravdi pa je že poprej pod opr. št. I Pg 280/2007 zahtevala povrnitev škode za obdobje od 24.3.2007 do 31.8.2007 in skupaj s stroški zagona.
9. Dokazila, ki naj bi se vpogledala v spisu I Pg 280/2007, naj bi dokazovala zavrnitve uporabnikov dimnikarskih storitev in to, da tožeča stranka ni mogla opravljati aktivnosti in da je iz njih razvidno približno 2390 delovnih nalogov, ki so zavrnjeni. Preračunan enakovredne náprave, ki ga je izdelala tožeča stranka, po oceni tožene stranke ni pravilen, zato je bilo predlagano, da to stori izvedenec dimnikarske stroke, kar pa je bilo po navedbah klicanih izvedencev dimnikarske stroke nemogoče izdelati v nekem krajšem obdobju, ki bi bil še sprejemljiv za vodenje pravde.
10. Glede predložene dokumentacije s strani tožeče stranke, je tožena stranka navajala svoje pomisleke, katerim je v nekaterih segmentih po oceni sodišča res za pritrditi. To zadeva recimo časopisne članke, kjer iz marsikaterih ni razvidno, kje in kdaj so

bili objavljeni niti kdo je zahteval njihovo objavo, tožena stranka tudi ni lastnica ali solastnica časopisov, v katerih so bili ti članki objavljeni, prav tako ni nikjer dokazano, da bi tožena stranka zahtevala objavo kakšnega članka, ki bi ga ona pripravila ali sugerirala in ki bi bil pisan z namenom okrnitve ugleda in dobrega imena tožeče stranke. V vseh člankih je le pet člankov, ki so bili pripravljene s strani tožene stranke, vendar le z namenom objektivnega obveščanja meščank in meščanov o dejanskem stanju na dimnikarskem področju v občini. Vsi članki razen tisti, ki so objavljeni pod naslovom „Objave Mestne občine Kranj“, pa so bili sestavljeni s strani različnih novinarjev, ki niso bili v kakšnem poslovnem odnosu s toženo stranko.

11. Glede dokumentacije o zavrnitvi dimnikarskih storitev s strani firm v obdobju od 2004 do 2005 (priloge A22), je v spisu le nekaj dokumentov, ki predstavljajo zavrnitev opravljanja dimnikarskih storitev, in sicer le štirje, od tega pa le tri od pravnih oz. fizičnih oseb s sedežem ali prebivališčem na območju tožene stranke, nekaj pa se jih nanaša samo na neustreznost termina, ki je bil določen s strani tožeče stranke za opravilo pregleda. V dokumentaciji z naslovom „zavrnitve firm in ostalih v letu 2007“ (priloge A21) se tudi nahaja samo šest dokumentov, ki predstavljajo zavrnitve opravljanja dimnikarskih storitev, s področja tožene stranke jih je le pet. V tem sklopu dokumentacije pa se ne nahajajo samo zavrnitve opravljenih storitev, ampak tudi računi za opravljanje določenih storitev in delovni nalogi. Iz samih delovnih nalogov pa izhaja, kdaj so bile storitve opravljene in le v štirih piše, da je bilo delo onemogočeno zaradi čiščenja Snedima.
12. V spisu I Pg 280/2007 je sodišče najprej lahko vpogledalo združene priloge (dokler jih tožeča stranka ni vzela iz spisa), ki so se nanašale na zavrnitve storitev tožene stranke od 8.5.2007 do 26.10.2007. Iz teh prilog zadevajo tukajšnji spor samo listine datirane od 1.9.2007 do 26.10.2007. Vpogledalo je še združene priloge o zavrnitvah storitev za obdobje od 5.11.2007 do 14.11.2007. Vpogledalo je tudi nadaljnje (neobrazložene) priloge za obdobje od 15.11.2007 do 21.5.2008. Vendar so bile te priloge za sodišče neuporabne in tudi ne bi nič spremenile odločitve sodišča, lahko da bi bile vse te priloge pomembne morebiti le pri delu izvedenke, ki bi ji lahko na kakšen način pomagale pri izdelavi njenega mnenja, če bi jih štela za koristne. Tožeča stranka bi morala pri teh listinah vsaj navesti, koliko je bilo odklonitev sploh zaradi Snedima in koliko npr. zaradi neprimerne ure (od 8.00 do 16.00 - cel dan torej), sploh pa te zavrnitve niti ne pokrivajo najbolj upravičenega obdobja od 4.12.2004 (prenehanje dejavnosti) do 3.12.2007 (ponovno imenovanje), ampak le od 8.5.2007 do 21.5.2008.
13. Tožeča stranka je svoj prvotni zahtevek zvišala z zneska 1.279.597,41 EUR na 1.741.791,76 EUR, plus koncesnino in to utemeljevala z zneskom iz višine škode, ki ji jo je izračunal izvedenec Bakovnik. V tem znesku je bila obsežena tudi škoda oz. izgubljeni dobiček, ki naj bi tožeči stranki nastala na drugih področjih, prav

tako tudi povračilo nepremoženjske škode nastale tožeči stranki v ocenjenem znesku 100.000,00 EUR. Vendar tožeča stranka ni predložila razen svojih navajanj kakšnih pisnih dokazov o zatrjevanih neprijetnostih in težavah članov družine tožeče stranke in da je tožena stranka odpoved pogodbe podala zgolj iz osebnostnih razlogov, ter da bi vplivi in posledice odpovedi koncesijske pogodbe segali tudi v čas po sklenitvi nove koncesijske pogodbe z državo.

14. Pritrditi je tudi mnenju tožene stranke, da je navedba enakovrednih dimnikarskih naprav, ki jo navaja tožeča stranka, nepravilna, ker res občutno presega število teh naprav v koncesijski pogodbi z državo. To bi lahko mogoče, kar se tiče števila naprav, ki jih je potrebno v skladu z veljavnimi predpisi servisirati, pojasnil izvedenec dimnikarske stroke, vendar ne le na podlagi vpogleda v razpoložljivo dokumentacijo pri tožeči stranki, ker se ta občutno razlikuje od števila, ki je navedeno v koncesijski pogodbi med tožečo stranko in državo. Sama tožeča stranka je v dopolnitvi tožbe navajala, da je po podatkih Ministrstva za okolje in prostor na območju tožene stranke 11.061 enakovrednih naprav in da je tej številki tudi prilagodila vse svoje izračune glede domnevne škode. Vendar pa ta njen podatek nikakor ne drži, kajti koncesijska pogodba z dne 3.12.2007 v 3. odstavku 5. člena točno določa, da je na območju tožene stranke 7.600 enakovrednih naprav opravljanja storitev dimnikarske službe. Ta številka je vnesena tudi v dokumentih, ki jih je tožena stranka poslala pred sklenitvijo pogodbe ministrstvu, ko se je pripravljala ta nova koncesijska pogodba v letu 2007 in jo je sodišče zato moralo upoštevati, kajti drugega oprijemljivega dokaza o drugačni številki, ki bi bila tudi dokazana in ki jo je zatrjevala tožeča stranka, sodišče ni imelo.
15. Preden je sodišče lahko odločalo o višini zahtevane odškodnine, je moralo najprej ugotavljati, ali je sploh podan temelj za vloženo tožbo za njeno plačilo. Ali obstaja pravna podlaga za vloženi zahtevek za povračilo škode v obliki izgubljenega dobička in denarna odškodnina iz naslova okrnitve ugleda oz. dobrega imena, je sodišče opredeljevalo po splošnih pravilih iz Obligacijskega zakonika, to je po obligacijskem pravu. Tožeča stranka mora zato izkazati elemente odškodninskega delikta, to je škodljivo dejstvo oz. protipravno ravnanje tožene stranke, obstoj škode, vzročna zveza in krivdo tožene stranke. Nedopustno ravnanje občine je izkazano, kajti ona je pripravila koncesijsko pogodbo in tudi nično določilo v pogodbi in je sklenila pogodbo z novim koncesionarjem in o tem tudi uradno obvestila uporabnike na svojem območju. Podelila je pravico izvajanja dimnikarskih storitev novemu izvajalcu in s tem tudi kršila pogodbeno obveznost. Vmes je tekel sodni postopek, ki je pri svojem delovanju ni motil, čeprav ni vedela kako se bo zanjo končal in je ne glede na to sklenila koncesijsko pogodbo z novim izvajalcem Snedim d.o.o.. Pri navedenem sodnem sporu je mišljen spor o zakonitosti pogodbenega določila o možnosti odpovedi pogodbe. Odgovornost tožene stranke torej obstaja. Vzročna zveza obstaja, saj je tožena stranka veljavno pogodbo nezakonito odpovedala in sklenila pogodbo o isti pravici z drugim

izvajalcem Snedim d.o.o.. S tem je povzročila, da je tožeči stranki nastajala škoda. Glede škode v obliki izgubljenega dobička, pa je potrebno upoštevati tisti dobiček, ki ga je mogoče utemeljeno pričakovati glede na normalen tek stvari ali glede na posebne okoliščine, ki jih zaradi ravnanja tožene stranke in sklenitve pogodbe s Snedim d.o.o. tožeči stranki ni bilo mogoče doseči. O tem govori 168. člen Zakona o obligacijskih razmerjih (Uradni list RS št. 83/2001 in naslednji - OZ) v svojem 3. odstavku. Citirani 3. odstavek namreč določa, da se pri oceni izgubljenega dobička upošteva dobiček, ki bi ga bilo mogoče utemeljeno pričakovati glede na normalen tek stvari ali glede na posebne okoliščine, ki pa ga zaradi oškodovančevega dejanja ali opustitve ni bilo mogoče doseči.

16. Glede zahtevka v zvezi z okrnitvijo ugleda in dobrega imena tožeče stranke kot pravne osebe morajo biti za odškodninsko odgovornost po 183. členu OZ zopet izpolnjene vse z zakonom določene predpostavke za krivdno odgovornost. Za okrnitev ugleda ali dobrega imena lahko sodišče prisodi pravni osebi odškodnino celo neodvisno od povračila premoženjske škode, ko spozna, da okoliščine primera to opravičujejo. Iz navedb, ki jih zatrjuje tožena stranka in iz vpogledanih listinskih dokazov ne izhaja, da bi bile objavljene objave objektivno žaljive, tudi niso v teh člankih objavljene kakšne neposredne izjave predstavnikov tožene stranke. Velja, da tudi objave v časopisih, čeprav bi bile v lasti, v tem primeru tožene stranke, le-ta zanje ne bi odgovarjala, razen če bi se izkazalo, da je bila žaljiva vsebina zahtevana naj se objavi, vendar pa se to v postopku ni ugotovilo. Če bi bilo nasprotno objavljenim člankom, v njih navedeno, da npr. tožeča stranka nestrokovno in slabo opravlja svoje dejavnosti in bi se izkazalo, da to ni resnica, bi šlo za kršitev dobrega imena in ugleda.
17. Potem, ko je bila sklenjena koncesijska pogodba med Vlado RS in tožečo stranko, pa je bila tudi prekinjena vzročna zveza pri nastajanju nove škode. Če bi bilo izkazano, da zaradi prejšnjih ravnanj še vedno nastajajo neka neposredna škoda v obliki manjših prihodkov, bi se lahko upoštevala taka škoda pri ocenjevanju višine priznanega zneska odškodnine, vendar po mnenju sodišča do tega ni prišlo, kajti po sklenitvi te nove pogodbe je bilo v medijih tudi objavljeno, da je sklenjena nova pogodba s tožečo stranko.
18. Zaslišani Rudolf Dovrtel je izpovedal, da je tožena stranka posredno navijala za druge izvajalce in da je s tem ustvarjala negativno klimo, ki je bila nastrojena proti njim. Vendar je tudi sam zaslišani povedal, da je tožena stranka na svojem portalu objavila, da ima sedaj tožeča stranka koncesijo na njenem področju. Če so še tudi po tej objavi tožene stranke, da ima sedaj koncesijsko pogodbo zopet tožeča stranka, ljudje še vedno navajali, da jim je že vse storitve opravil Snedim d.o.o., je po oceni sodišča razlog tudi v tem, da so se nekateri ljudje izogibali stroškom za opravljanje dimnikarskih storitev, ker so se jim ti zdeli previsoki. To velja za zatrjevane odpovedi v letu 2007 in 2008, ko je bila že sklenjena nova koncesijska

pogodba med državo in tožečo stranko. Razlog zavračanja strank je bil lahko tudi v okolščini, da je družba Snedim d.o.o. vložila na Upravnem sodišču RS tožbo in izpodbijala podelitev koncesije toženi stranki s strani vlade in iz procesnih razlogov tam tudi uspela. Zaslišani je sicer tudi trdil, da je ista novinarka pisala članke proti tožeči stranki v glasilu Kranjčanka kot v Gorenjskem Glasu, glede Radia Kranj pa je priznal, da nima dokaza, da bi ga financirala tožena stranka, tako da tudi glede teh odpade upravičenost stališča, da je tožena stranka imela vpliv na vse te medije in da so ti morali objavljati negativne članke o tožeči stranki (po oceni sodišča pa ima tožena stranka mogoče določen vpliv na glasilo Kranjčanka, vendar ne glede na to tudi članki v njej niso bili napisani „navijaško“). Prokurist tožeče stranke je na zaslišanju navajal veliko trditev in imen, vse od poslancev in ostalih vplivnežev, ki da naj ji bi škodovali in da „preferirajo“ za njemu konkurentne družbe, vendar tega ni z ničemer dokazal.

19. Glede nepravilnega zaračunavanja storitev tožeče stranke je v spisu tudi opozorilo Ministrstva za okolje in prostor RS z dne 31.5.2010 o napačnem ravnanju in zahteva za odpravo nepravilnosti, ki je bila izdana na podlagi teksta iz tega dopisa zaradi, kot je v njem navedeno, prejetih številnih pritožb glede zaračunavanja dimnikarskih storitev tožeče stranke. Tudi v naslednjem letu, to je 8.9.2011, je isto ministrstvo izdalo odločbo koncesionarju - tožeči stranki, da je ta dolžna odpraviti zaračunavanje dimnikarskih storitev v nasprotju s sklepom o ceniku dimnikarskih storitev in zaračunavati izvedene dimnikarske storitve tako, da obračuna le tiste storitve, ki so opravljene, da je dolžna odpraviti terminsko nepravilno izvedbo letnih pregledov kurilnih dimovodnih prezračevalnih in pomožnih naprav tako, da upošteva pri izvajanju storitev roke iz pravilnika, ki ureja oskrbo kurilnih naprav, ker da gre za grobo kršenje sklepa o ceniku dimnikarskih storitev (vpogledana opozorila z dne 31.5.2010, 9.5.2011 in 8.9.2011 v prilogah B8). Pritožbe občanov na poslovanje tožeče stranke in na med drugim tudi zaračunane zneske za opravljene storitve v prilogah B12 obsegajo pritožbe od leta 2007 do leta 2012 in iz njih izhaja predvsem nezadovoljstvo s tožečo stranko, ne pa zatrjevanje, da je njihovo storitev opravil že predhodno nekdo drug. Teksti iz navedenih sklepov in pritožb ter dopisov koristnikov dimnikarskih storitev kažejo razlog zavrnitev delavcev tožeče stranke, kateri ni v negativni luči, ki da je bila prikazana s strani medijev pod kontrolo ali po naročilu tožeče stranke, ampak pretežno zaradi nepravilnega dela in obračunavanja le-tega s strani tožeče stranke. Ta okolščina je tudi razlog, da je sodišče upoštevalo kot obdobje, v katerem bi lahko nastajala škoda in izgubljeni dobiček le med datumi od 3.12.2004 do 3.12.2007, za naprej pa ne več. Pa tudi, če bi bili argumenti, na podlagi katerih nato sodišče ne bi zavrnilo predlog, naj se upošteva tudi obdobje naslednjih let po sklenitvi koncesijske pogodbe z državo, sodišče ne bi moglo kar dosoditi tudi neki znesek izgubljenega dobička, kajti tožeča stranka bi morala z resnimi analizami tržišča natančno dokazati kakšen bi bil dobiček in da bi bil ta večji od doseženega. Za

določitev izgubljenega dobička ne zadošča, da tožeča stranka predloži samo lastne kalkulacije in sezname, ki odražajo neke njene predstave, kakšen dobiček bi se ustvaril, ampak mora dokazati, da bi bil takšen dobiček v določenem obdobju utemeljeno in realno pričakovan in da bi bil takšen dobiček zares dosežen.

20. Vzročna zveza pa ne obstaja med ravnanjem tožene stranke in škodo, ki je nastala na območjih drugih občin, ki so v sosesčini tožene stranke. Škoda, ki naj bi nastala v teh občinah, ni izkazana in določena, tožeča stranka je morala zagotoviti delavce in opremo zanje in ne vključevati tistih, ki jih je imela za svojo dejavnost pri toženi stranki. Tožeča stranka ima glede svoje dejavnosti sklenjene koncesijske pogodbe z Republiko Slovenijo za posamezna druga območja občin na Gorenjskem, ki ne zadevajo pogodbe za območje tožene stranke, in jih zato ni možno kar enostavno prišteti - zneskov nekega izgubljenega dobička na teh območjih k znesku škode na območju same tožene stranke. Tudi morebitno branje poročil v medijih, s katerimi je tožena stranka poročala o dejanskem stanju opravljanja dimnikarskih storitev na svojem področju, niso mogle povzročati škode na območju drugih občin, ker končno po oceni sodišča niti ni šlo za neko „anti-propagando“, ampak za obvestila in informacije uporabnikom dimnikarskih storitev na območju tožene stranke, ne pa torej za neko zavajanje strank.

21. Tožeča stranka je predložila svoji tožbi izvedeniško mnenje izvedenke za ekonomijo in finance Brigitte Aljaž v oceno višine poslovne škode. Ta je za osnovo svojega izračuna vzela zbirko enakovrednih naprav v znesku 11.061 EUR naprav in navedla, da je bil ta podatek posredovan s strani Ministrstva za okolje in prostor, vendar pa sodišče ugotavlja, da ni bilo tako. Na podlagi te številke enakovrednih naprav, ki jih je potem delila na naprave na tekoča goriva in na plinasta goriva, je dodala svoje ocene o višini škode na območju tožene stranke in posebej še na območju ostalih občin, ki jih pokriva tožeča stranka. V nadaljevanju sta potem v poskusu mediacijskega dogovarjanja pravdni stranki soglasno imenovali novega izvedenca finančne stroke mag. Mihaela Bakovnika. Ta izvedenec je dobil informacije glede števila dimovodnih naprav in števila potrebnih letnih obiskov vsake stranke in na podlagi podatkov iz evidenc naprav, ki jih vodi tožena stranka in veljavnih cenikov. Ta je v svojem izvedeniškem mnenju za obdobje od 2004 do vključno 2010 navedel skupni znesek potencialnih prihodkov v višini 2.792.391 EUR in nato v svoji dopolnitvi še navedel (A10) stroške od druge polovice leta 2004 do konca 2010 v znesku 1.639.637 EUR in stroške za čas od 3.12.2004 do 3.12.2007 v višini 838.850 EUR. V soglasju z obema strankama je sodišče nato postavilo še novo izvedenko Gubanec Matejo. Tej izvedenki je bilo naloženo, da ugotovi višino škode v obliki izgubljenega dobička, ki je tožeči stranki nastala zaradi odpovedi koncesijske pogodbe v obdobju od 3.12.2004 do 2.12.2007 (razen v obdobju od 1.3.2007 do 30.9.2007, katero je predmet druge pravdne zadeve tukajšnjega sodišča opr. št. I Pg 280/2007). Kot izhodišče za svoje delo ji je bilo naloženo, da ugotovi višino škode

z upoštevanjem 7.600 enakovrednih kurilnih naprav v toženi stranki in naj upošteva, da je od tega v procentu med njimi na podlagi podatkov o številu naprav, ki jih je delno podal zaslišani prokurist tožeče stranke in na podlagi povzemanja trditvene podlage tožeče stranke iz priloženega izvedeniškega mnenja (v procentih za posamezne oljne kurilne naprave na trdo gorivo in na tekoče gorivo različnih moči in plinske kurilne naprave ter kurilne naprave na biomase) po takrat veljavnih cenikih oz. sklepih o tarifi za posamezno leto, od tako ugotovljene višine škode pa naj nato odšteje celotne privarčevane stroške.

22. Glede na navedbe tožene stranke iz njene pripravljalne vloge z 25.1.2013 po mnenju tožeče stranke izhaja, da tožena stranka sprejema svojo odškodninsko odgovornost za obdobje od 3.12.2007 do 3.12.2007 in s tem povezano vzročno zvezo, po oceni sodišča bi še lahko odločilo na tak način, vendar je sodišče vseeno odločilo po ugotavljanju vseh potrebnih elementov za odškodninsko odgovornost tožene stranke.
23. Izvedeniško mnenje izvedenke Gubanec temelji na številu 7.600 enakovrednih naprav na območju tožene stranke, s tem pa se tožeča stranka ne strinja ker trdi, da gre za napačno izhodišče sodišča glede tega števila in da je pravilno število naprav in objektov za obdelavo razvidno v predloženem katastru tožeče stranke, ki ga je tudi nato povzel predhodni izvedenec Bakovnik. Tožeča stranka je trdila, da je že prvotna izvedenka Aljaž svoje mnenje izdelala na številki 11.061, ta pa naj bi se kasneje na podlagi realnih podatkov na terenu še bistveno zvišala. Številke kurilnih naprav, ki jih je navajala tožeča stranka, niso bile dokazane, že v enem od predhodnih odstavkov je obrazloženo zakaj tudi nobeden od predlaganih izvedencev dimnikarske stroke ni mogel prevzeti naloge ocenjevanja o številu kurilnih naprav na področju celotnega področja tožene stranke. Koncesijska pogodba, ki jo je tožeča stranka sklenila z Republiko Slovenijo za področje tožene stranke, to je v Mestni občini Kranj, dne 3.12.2007, v svojem 5. členu jasno določa, da pogodbeni stranki ocenjujeta, da je na tem dimnikarskem območju 7.600 enakovrednih naprav opravljanja storitev dimnikarske službe. Glede tega podatka je zaslišani prokurist tožeče stranke povedal, da je ministrstvo odločilo za vse slovenske občine, koliko imajo enakovrednih naprav in da 7.600 enakovrednih naprav pomeni, da je 5.000 kurilnih naprav in da to pomeni 5.000 stanovanj in da se je tožeča stranka prilagajala potrebam na terenu. Izrecno je tudi navedel, da tožena stranka ni nikoli zahtevala od ministrstva spremembe pogodbe glede tako določene številke 7.600. Zaradi takega nesorazmerja v številki, ki je navedena v pogodbi in v številkah, ki so jih navajali na tožeči stranki, je sodišče zaprosilo Ministrstvo za okolje in prostor za pojasnilo v zvezi s številko enakovrednih naprav. Tožena stranka je namreč dne 27.11.2007 pri izračunu normiranih prihodkov za obdobje 2003 do 2008 navedla, da je na območju tožene stranke že 11.0651 enakovrednih naprav in da ji je bil ta podatek posredovan s strani Ministrstva za okolje in prostor, in sicer 8.347 enakovrednih naprav na tekoča

goriva in 2.714 enakovrednih naprav na plinasta goriva. V preračunu naprav v enakovredne naprave, ki ga je tožeča stranka izdelala kasneje še v maju 2012, pa je število enakovrednih naprav zvišala že na 18.102. V zvezi s tem se je na ministrstvu poizvedovalo, ali je tožena stranka nanj poslala kakšno pobudo za spremembo oz. zvišanje števila teh naprav v pogodbi z aneksom, da bi se popravila prvotna pogodbeni številka 7.600 in tudi za vpis oz. podlago za določitev teh naprav v številki 7.600. Zaprošeno ministrstvo je pojasnilo, da je podatke o številu kurilnih naprav v posamezni občini pridobivalo na več načinov, med drugim tako, da je pozivalo občine, da posredujejo podatke o občinskih aktih, ki urejajo dimnikarsko službo in o izvajalcih zanj. Izdelana pa je bila tudi analiza

